

Pěchota u nás a v cizině.

—mer:

Polská pěchota.

a) Organizace.

Pěchota našeho slovanského souseda Polska má v míru 90 pěších pluků, z nichž 84 je normálních, 6 t. zv. střelců podhalaňských, horských a 3 samostatné prapory střelců.

Pluky pěší a podhalaňské tvoří po třech pěší divise, mající v míru mimo to pluk lehkého polního dělostřelectva a telegrafní rotu. Pěší divise jsou po třech dislokovány v desíti sborových okruzích s velitelstvími sborových okruhů (Dowódstwo okręgu korpusu — DOK.) v čele. Horské divise jsou rozloženy v posádkách podbezkydských a pod Karpaty (v bývalé Haliči). Dva ze samostatných praporů střelců jsou na Pomořansku, třetí tvoří instrukční, cvičný prapor ve středisku pro výcvik pěchoty v Rembertově u Varšavy.

Tanky, dříve jeden pluk, které patřily donedávna k pěchotě, tvoří nyní s útvary obrněných automobilů a obrněnými vlaky autonomní t. zv. obrněnou zbraň (broń pancerna).

Mimo normální pěchotu, jak výše uvedeno, je nutno k pěchotě počítati i 29 praporů sboru pohraniční stráž (Korpus Ochrony Pogranicza — KOP.). Tento sbor, čistě vojensky organizovaný, je v míru podřízen jen administrativně ministerstvu vnitra; ve věcech doplňování, výcviku, zásobování, kázně a taktického použití podléhá ministerstvuojenství. Střeží hranice SSSR., Lotyšska a Litvy.¹⁾

¹⁾ Jinde na hranicích, tedy i na hranicích RČS., je pohraniční stráž podřízena v míru min. financí a jest jím spravována v dohodě s min. vojenství.

Tvoří jej pěchota a jezdeckto (samostatné eskadrony), sloučené zčásti v pluky „Kopu“ a v šest brigád. Sbor má vlastní potřebné spojovací a ženijní jednotky a služby. Mužstvo pěchoty přichází k němu po šestiměsíčním výcviku u pěších pluků (jezdci po 12měsíčním výcviku) a slouží u něho dalších 18 (jezdci dalších 13) měsíců.

Sbor, jehož velitelství je ve Varšavě, se v širých prostorech na východě velmi dobře osvědčuje.

Vraťme se k armádní pěchotě.

Pěší pluk (pułk piechoty), stejně také pluk střelců podhalaňských, má:

3 prapory o 3 pěších a 1 kulometné rotě.

četu spojovací,

četu zákopníků,

četu jezdeckých patračů (nedávno systemisovanou) a

četu dělostřelectva o dvou lehkých polních kanonech ráže 75 cm.

U každého pěšího pluku (samostatného praporu střelců a „Kopu“) je t. zv. obvodový velitel vojenské přípravy. U některých pluků jsou cyklistické rotý, u jiných 4 rotý těžkých kulometů; pluky ubytované v pohraničí mají kádr náhradního praporu a augmentační sklad ve vnitrozemí.

Pomocné orgány velitelství podobné jako u nás slučuje t. zv. správní rota. Veškerá agenda hospodářská, evidenční a mobilizační je soustředěna v t. zv. ubytovatelství (kwaterymistrzostwo). „Ubytovatelem“ je řadový důstojník, podplukovník anebo major, jenž je vedle zástupce velitele pluku, řídícího věci výcvikové, v praxi jaksi druhým zástupcem velitele, a to ve věcech hospodářských a mobilizačních. Zásadně každý vyšší důstojník musí projít funkcí ubytovatele. Má to své výhody i nevýhody.

Malé jednotky pěchoty byly minulého roku reorganisovány. Do té doby byla v Polsku jako u nás francouzská poválečná organizace (družstvo o dvou rojích: 1 plus dvakrát 1 + 5 = 13 mužů).

Nové, t. zv. jednotné družstvo (drużyna strzelecka) má podle dosavadních směrnic 19 mužů: velitel (četař), zástupce velitele (desátník), čtyři muži jako obsluha leh. kulometu, a to velitel kulometu (svobodník), střelec a 2 pomocníci a 13 úderníků („střelců“, v tom dva svobodníci). Družstvo může mít jen 9 mužů (s velitelem), obsluha kulometu musí však být vždy úplná.

Novou četu (pluton) tvoří tři družstva a 1 roj granátometů (sekcja garlaczcy); tento má velitele, tři granátníky (z nich 1 svobodník) a tři pomocníky. Redukován smí být roj, jen nejsou-li k dispozici všechny tři granátometry. Velitelem čety je zásadně důstojník, jeho zástupcem seržant (rotmistr); mimo to je u čety systemisován 1 poddůstojník — pozorovatel, 1 kára na lehké kulometry a střelivo a 1 důstojnický sluha. Družstva a roje granátometů jsou číslována v rotě od 1 do 9, resp. od 1 do 3.

Prapor (bataljon) má, jak už řečeno, 3 pěší a 1 kulometnou rotu.

Pěší rota (Kompanja strzelecka) má 3 čety, pomocný roj (poczet dowódcy kompanji) pro úkoly bojové a t. zv. správní družstvo pro úkoly hospodářské. Oba poslední prvky se rovnají našemu pomocnému družstvu. Má výkonného rotmistra (seržant szef) a účetního. Rota je hospodářskou jednotkou asi jako u nás.

Kulometná rota (Kompanja karabinów maszynowych) má 2 nebo 3 kulometné čety po 4 těžkých kulometech na kárách a 1 četu doprovodních zbraní (děla 37 mm, minomety Stokes 81 mm i jiné).

Praporu velí major anebo podplukovník, k ruce má seržanta, šéfa kanceláře, pomocný roj a správní četu.

Prapory střelců jsou organisovány jako jiné pěší prapory; jsouce však samostatné, mají vlastní ubytovatelství, družstvo zákopníků a četu spojovací.

U sboru pohraniční strážě má prapor několik pěších rot a kulometnou četu.

b) Ústroj.

Co se týká výzbroje, byla situace Polska po převratu hodně těžká, o to těžší než u nás, že na území osvobozeného státu zůstal materiál různorodý, hlavně německý, ruský a rakouský a že nebylo válečného průmyslu.

Nové nákupy zbraní a materiálu byly činěny v prvních letech hlavně ve Francii. Ač už bylo mnoho učiněno, je materiální vybavení dosud do jisté míry slabinou. Dnešní situace je u pěchoty asi taková:

Většina divisí je vybavena materiálem německým (starým, nebo už novými puškami a kulomety, vyráběnými ve Varšavě a Radomi); některé divise mají dosud materiál francouzský.

Pušky jsou Mauser vz. 98 ráže 7,9 mm, Berthier vz. 16 a Lebel vz. 86/93 ráže 8 mm; zavádí se jednotná puška Mauser vz. 24.

Lehké kulomety jsou Maxim vz. 08/15 a Chauchat vz. 15; zavádí se Browning vz. 28, podobný sice našemu kulometu vz. 26, ale zdá se, že je méně vyhovující.

Ruční granáty jsou kromě různých cizích vlastních, vejcité časované, útočné a obranné.

Granátomety jsou zatím jen francouzské vz. V. B. (trychtýř k nasazování na franc. pušku).

Těžké kulomety jsou Maxim vz. 08 a Hotchkiss vz. 14; o jednotném typu nebylo, jak se zdá, dosud rozhodnuto.

Minomety a pěchotní děla jsou různá; bylo zkonstruováno i vlastní rozložitelné pěchotní dělo ráže 47 mm. Minomet Stokes vrhá střely na 1920 m.

Pro střelbu nepřímou a pro střelbu na letadla jsou polské kulometné roty vybaveny moderně. Při střelbě nepřímé má velitel možnost pracovat s jednotkou těžkých kulometů jako s dělostřeleckou baterií; ke střelbě na letadla se používá mimo jiné nové kruhové mušky vz. 29.

Polský pěšák nese za pochodu 60 nebo 120 nábojů do pušky a zásadně 2 ruční granáty, pro lehký kulomet Maxim 2 skřínky po 250 nábojích nebo 4 bubny po 100 nábojích, pro Chauchat 25 nebo 29 zásobníků; před bojem může být tento počet rozkazy zvětšen.

Plynové masky jsou francouzské a polské výroby.

Ústroj polského pěšáka je v celku i v jednotlivostech podobný našemu; polní bez přílby tak, že na několik kroků stěží rozeznáte vojáka našeho od polského. Polské khaki je o poznání žlutší. Malebná polská čtyřboká vycházková čepice omyl ovšem vylučuje.

Barvy přátelské polské pěchoty jsou temně modrá (granatowa) a žlutá. Temně modré kosočtverečné výložky jsou lemovány na zadní čtvrtině žlutě²⁾ a jsou do úhlu při dvou spodních okrajích hadovitě pošity bílým, u rotmistrů stříbrem protkávaným, u důstojníků stříbrným kalounem. Na plášti není výlcžků; přední cípy límce jsou přepjaty modrozlutým proužkem.

Vycházková čepice, v podstatě stejná u mužstva i u důstojníků, má horní část barvy khaki, vpředu státní znak — orla z bílého plechu, okraj (ztužená část) temně modrý, na něm černý lesklý podbradník, štítek tvrdý, černý, lesklý, opatřený ovrubou z bílého plechu. Důstojníci mají na dýnku čepice našity do kříže stříbrné šňůry a mimo to nižší důstojníci jednu, vyšší dvě stříbrné šňůry kolem ztuženého okraje čepice na rozhraní mezi ním a horní khaki částí.

Hodnosti se označují na náramenících a na vycházkové čepici vpředu: u poddůstojníků bílými příčnými proužky, u seržantů stříbrem protkávaným olemováním nárameníku a proužky do „V“ na čepici (praporečci hvězdičkou), u důstojníků 1—3 stří-

²⁾ U praporů střelců zeleně.

brnými hvězdičkami bez stříbrných příčných šňůr (podporuczník, poruczník, kapitan) nebo se dvěma stříbrnými příčnými šňůrami (major, pplk., plk.) na náramenicích; na čepici jen hvězdičkami, neboť nižší a vyšší důstojníky rozlišují výše uvedené stříbrné šňůry kolem čepice.

Pro pole jsou předvídaný u pěchoty vysoké boty, podobné známým říšsko-německým; v míru se nosí ovinovačky nebo spinky a střevíce; boty nosí zákopníci, jízdní poslové a mužstvo čtyř děl. Polní čepice je bez odznaků.

V létě se nosí plátěné oděvy („drelich“) dobré jakosti, stálobarevnější nežli naše; na letních bluzách se výložky nenosí.

Střelci podhalaňští nosí za čepicemi péro. Sbor pohraniční stráže se liší od řadového vojska jen tím, že vycházková čepice nemá čtyřboké, nýbrž kulaté se zelenou paspulkou na nejširším obvodu.

Aspiranti nosí bílé olemování na náramenicích, aspiranti v záloze olemování bíločervené.

Služba děle sloužících a poddůstojníků z povolání se označuje rozměrnými bílými nášivkami ve tvaru „V“ na levém rukávě.

Generálové mají široké stříbrné klikaté nášivky přes nárameník, na rukávě a kolem čepice a 1—3 hvězdičky.

Číslo pluků se nosí na náramenicích (u mužstva jsou namalována olejovou barvou podle šablony nebo kovová, u důstojníků vyšitá); specialisté nosí odznaky na levém rukávě.

Přede dvěma lety byly zavedeny dlouhé vycházkové kalhoty, pro pěchotu temné modré se světle žlutými dvojitými lampasy.

Šavle se nosí jen při reprezentativních příležitostech. Při výcviku se nenosí.

c) Doplňování a výcvik.

Z ročního kontingentu 155.000 nováčků připadá celých 100.000 na pěchotu (kpt. R. v Revue d'infanterie, leden 1931).

Nováčci nastupují k armádní pěchotě nyní na jaře; dřívější dvojí nástup se neosvědčil. Jarní nástup má hlavně tu výhodu, že při maximálně 18měsíční službě, dnes u pěchoty praktikované,³⁾ vykoná každý voják za své presenční služby dvakrát letní koncentrace a závěrečná cvičení. Branci odvádění v roce, v němž dosahují 21., resp. až 23. roku věku, nastupují až příštího roku na jaře; je zde tedy i jistá výhoda stáří. Těm, kteří vykonali úplný předvojenský výcvik, promíjejí se až tři první měsíce presenční služby. Aspiranti slouží jen 15 měsíců, vyhovějí-li ovšem podmínkám pro školení na zál. důstojníky; ti, kteří nastoupí letos v srpnu do pres. služby, budou už sloužiti jen 12 měsíců. Živitelům rodin a j. povoluje se zkrácený 5měsíční výcvik. O presenční službě u „Kopu“ byla řeč výše; nováčci nastupují k němu dvakrát za rok, na podzim a na jaře.

Povinná cvičení v záloze: mužstvo 14 neděl (ročně až 6), důstojníci 36 neděl (do 40 let věku, ročně až 8 neděl). Jsou možná dodatečná cvičení a kursy.

Důstojníky z povolání vychovává 2letá důstojnická škola t. zv. škola podpraporčíků pěchoty (Ostrów Mazowiecka) a 3letá důstojnická škola pro poddůstojníky (Bydgoszcz). Do první se přijímají absolventi t. zv. unitárního kursu, absolventi škol záložních důstojníků a absolventi tří kadetních škol. Unitární kurs trvá 9 měsíců; přijímají se do něho písemnou přijímací zkouškou z dějepisu a zeměpisu Polska, z matematiky a fyziky absolventi středních škol s maturitou v stáří od 17 do 22 let věku

³⁾ Branný zákon stanoví u všech zbraní a služeb kromě jezdeckého a jezdeckého dělostřelectva 2letou presenční službu, u obou uvedených 25měsíční, u vál. námořnictva 27měsíční. Zároveň dovoluje však zákon, aby ministr vojenství zkrátil dobu pres. služby, aby v rámci stanoveného mírového početního stavu branné moci mohly být nejnutnější vycvičeny přebytky schopných branců. To se také praktikuje.

v charakteru dobrovolníků. První měsíc vykonají přijetí vřadění mezi nováčky na zkoušku u některých pěších pluků výcvik jednotlivce;⁴⁾ pak jsou teprve definitivně přijati. Příštího roku v létě zúčastní se s některými pluky koncentrací a závěrečných cvičení jako poddůstojníci (1 měsíc). Pak jsou přijímáni do jednotlivých důstojnických škol (pěchoty, jezdeckta, dělostřelectva, ženijního vojska, letectva, zdravotnictva nebo válečného námořnictva). Aspiranti musí před přijetím do důstojnické školy vykonati 6měsíční unifikační kurs. Jinak je jim škola a praxe u pluku počítána za unitární kurs.

Důstojnická škola pro poddůstojníky (Bydgoszcz) vychovává ze schopných poddůstojníků z povolání ve věku od 19 do 30 let důstojníky pěchoty, jezdeckta a dělostřelectva. Absolventi této školy se v praxi dobře osvědčují.

Před povýšením na majora a na plukovníka nutno absolvovati zvláštní kursy; o zdokonalení důstojnického sboru se pečuje intensivně.

Déle sloužící se přijímají u pozemního vojska vždy za 1 rok, nejdéle po 3 léta.

Schopní déle sloužící nebo přímo poddůstojníci přesměnní služby se přijímají za poddůstojníky z povolání se závazkem vždy na 3 léta, nejdéle do 56 let věku. Jsou to desátníci (kapral), četaři (plutonowy), seržanti, starší seržanti a praporčíci (choraży) zbraní nebo služeb, t. zv. vojenští mistři v dílnách a hudebníci. Jsou pro ně zřízeny speciální školy a kursy.

Pro výchovu dorostu poddůstojníků z povolání jsou dvě poddůstojnické školy pro nezletilé (Konin od r. 1928, Grudziądz od r. 1931).

Záložní důstojníky pěchoty vychovává t. zv. škola podpraporčíků v záloze pěchoty (Zambrow),⁵⁾ prapory podpraporčíků pěchoty v záloze⁶⁾ (Tomašov, Krakov, Těšín, Rawa Ruska, Šrem, Jarocin a Nisko) a roty podpraporčíků v záloze u divise 24 a 29. V poslední době se vyžaduje pro přijetí do škol záložních důstojníků zásadně úplné středoškolské vzdělání s maturitou. Výcvik ve škole trval dosud téměř 1 rok; zbytek do 15 měsíců koná aspirant přes léto u pluku.

Hodnosti aspirantů jsou za přesměnní služby jen titulární; skutečnými (s plnými náležitostmi) se stávají přeložením do zálohy.

Výcvik u pluků je intensivní, převážně praktický, názorný. Nováčky vycvičují zvláštní roty nováčků. V zimním období se aktivují na 5—6 měsíců z některých kádrových rot pluku poddůstojnické školy, zvlášť pěší a kulometné. Kádrování je plně ponecháno na vůli velitelům pluků. Hlavní důraz je kladen na výcvik bojový a střelbu a také na pochody. Jsou uplatňovány mnohé zkušenosti z poslední války s Ruskem, zvláště pohybný boj na širokých frontách, pružná obrana a boj s jezdecktem. Často je cvičen boj s letectvem, spolupráce s jinými zbraněmi, hlavně s dělostřelectvem, boj v lesích, v zimě a j. Četná cvičiště, vhodné prostory, hlavně na východě státu, rozsáhlé výcvikové tábory a četné polní střelnice umožňují výcvik za velmi dobrých podmínek. Střelbě se věnuje hodně péče; při výcviku se používá souběžně s normálními puškami pušek malé ráže, pěstuje se závodivost mezi setninami a pluky. Rok co rok se koná ostrá polní střelba společně s dělostřelectvem; poněvadž se při ní používá všech zbraní podle bojových zásad i nepřímé střelby těžkých kulometů, přestřelování atd., jsou velmi instruktivní.

Znázorňování dělové palby v terénu se provádí za řízení rozhodčích co nejčastěji.

Ráz boje pěchoty se celkem neliší od zásad našich. Doprovodná děla kruší často přímou střelbou zjištěná hnízda odporu. Vybavení těžkých kulometů pro nepřímou střelbu a pro střelbu na letadla zvyšuje jejich hodnotu.

⁴⁾ Některé pěší pluky cvičí na podzim první turnus nováčků pro sbor pohraniční stráže.

⁵⁾ Rota zákopnická a spojovací, 2 prapory pěší po 3 rotách a 1 prapor kulometů o 3 rotách.

⁶⁾ Prapor 2—4 pěší roty a 1 rota kulometná.

Pěchota pochoduje ve čtyřstupech, pušky za pochodu městem nebo při přehlídkách na levém rameni, jinak na řemeni. Pořadová jednotek upomínají často na rakouské předpisy. Defiluje se v pochodovém proudu.

Výcvik specialistů je podobný jako u nás. Poddůstojníci čtyř děl pěchoty jsou vyučováni u dělostřeleckých pluků.

Tělesná výchova, stejně jako výcvik ve střelbě směřuje zásadně k zvýšení celkové úrovně; vyjadřuje to způsob závodů, při nichž se neoceňují jednotlivci, nýbrž jednotky. Jsou mistrovská družstva, čtyři, setniny, pluku. Snahu o vyniknutí jednotlivců mohou ukojiti jednotlivé sportovní kluby.

Osvětová výchova směřuje k vychování národně polsky uvědomělého občana. Negramotní, jejichž procento je často značné, učí se číst a psát; vyučují je převážně učitelé civilních škol za účinné podpory Polského bílého kříže.

Voják je zaměstnán téměř celý den; jen málo času mu zbývá na vycházku. V neděle a svátky je povinná společná účast při bohoslužbách.

Středisko pro výcvik pěchoty v Rembertově u Varšavy je určeno ke zdokonalení důstojníků všech zbraní v taktice pěchoty a v taktice skupin složených z různých zbraní; zde se také provádějí zkoušky a pokusy z oboru ústroje a vybavení pěchoty. Jsou zde kursy pro kapitány a rytmisty všech zbraní, kursy pro velitele praporů pěchoty, kursy pro vyšší důstojníky všech zbraní, kursy pro velitele pluků pěchoty a kursy pro velitele kulometných rot. Součástí střediska je ústřední střelecká škola (dříve v Toruni); patří k němu 3. prapor střelců a 1 cvičný dělostřelecký oddíl. Rembertov, bývalá ruská dělostřelecká střelnice, je v posledních letech vzorně vybudován. K ubytování důstojníků, frekventantů, je nově postaven důstojnický hotel téměř s 200 pokoji. Každý důstojník má samostatný pokoj (vкусný železný nábytek, parkety, studená a teplá voda, elektrické osvětlení, ústřední topení); hotel spravuje vojenská správa (obsluha civilní), jídelna je pronajata civilnímu podnikateli. V budově jsou přednáškové sály, knihovna, čítárna, lázně, holič, zubní ateliér a j.

V Zakopaném je škola pro horský výcvik.

d) Účast pěchoty při předvojenské výchově.

Každý pěší pluk (samostatný prapor) má svůj obvod, v němž plukovní t. zv. obvodový velitel vojenské přípravy (mjr., pplk.) řídí brannou přípravu prováděnou v okresech pod dozorem okresních velitelů vojenské přípravy; okresní velitelé mají přiděleny instruktory. Jsou jednak zvláštní jednotky předvojenské výchovy a jednotky záložníků, jednak provádějí vojenský výcvik různé organizace a spolky, především Svaz střelců. Základem všeho je výcvik pěší. Na všech středních školách je předvojenská výchova povinná, jinak je dobrovolná. Absolventům celého kursu (2. stupeň) se promíjejí až 3 měsíce presenční služby.

e) Závěr.

V souhrnu lze říci, že polská pěchota patří dnes k nejlepším Evropě. Je vytrvalá a nenáročná. Denní pochody do 50—60 km nejsou vzácností. Má pracovitý důstojnický sbor a dobré poddůstojníky. Vychovávána je v duchu vlasteneckém, navazující na staré polské tradice.

Polský voják pochází hlavně z venkova, není proto politickými frázemi příliš nakažen. Jinonárodních menšin je v Polsku asi 30%; nutno však uvážiti, že státní zájem a státní spolehlivost nejsou v Polsku jen jakýmsi nejasnými akademickými pojmy, jimiž by bylo lze veřejně zahrávat. Ostatně jistá část menšin je zřejmě loyální (Židé a j.). Zdůrazniti nutno, že většina polské veřejnosti má k své armádě jako celku poměr kladný a přátelský. Poláci jsou si vědomi nebezpečí Německa a Ruska a vědí dobře, že si budou muset v nebezpečí pomoci jen zbraněmi. Vlastenectví a obětovnost jejich

vyrovná pak jistě mnohý materiální nedostatek. I ženy se připravují k pomocným službám v armádě. Polsko bude jednou vážným nepřítelem, pro spojence však cenným přítelem.

Prameny: Polský branný zákon a služební předpisy pro pěchotu. Vojenský kalendář. Varšava 1931. Příručka pro poddůstojníky. Varšava 1930. Desetiletí obrození polské branné moci. Varšava 1928.

B:

Reorganisace španělské armády.

Po revoluci byl ve španělské armádě snížen počet divisí z 16 na 8 a jednotně bylo upraveno jejich složení.

Pěší divise má:

2 pěší brigády po 2 plucích, pěší pluk 2 prapory (ve válce 3 prapory) po 3 pěších a 1 kulometné rotě a četě specialistů, brigádu lehkého dělostřelectva s 1 plukem kanonů a 1 plukem houfnic, každý děl. pluk má 2 oddíly (ve válce 3 oddíly) po 3 bateriích, eskadronu jezdeckta s četou samočinných zbraní a s cyklistickou četou, ženijní prapor o 3 rotách a s ženijním parkem, spojovací oddíl o 4 sekcích (telefonní-telegrafní, radiotelegrafní, optická, fotoelektrická), letku a balonový oddíl, služby (dopravní, intendantní, zdravotnickou a veterinářskou).

Byly utvořeny 2 horské brigády v tomto složení:

4 prapory, horský dělostřelecký pluk, ženijní a spojovací rota, služby.

Ze 27 jezdeckých pluků bylo 17 zrušeno a utvořena jezdecká divise, mající:

3 brigády po 2 plucích, pluk jezdeckého dělostřelectva, ženijní a spojovací rotu, pozorovací letku, služby.

Mimo svaz vyšších jednotek jsou:

2 pluky lehkých tanků, kulometný prapor, 7 pěších pluků (3 pro námořní základny, 2 pro Baleáry, 2 pro Kanárské ostrovy), 4 pluky pěšího dělostřelectva, 2 protiletadlové oddíly, 4 jezdecké pluky, každý zesílený cyklistickým oddílem, ženijní pluk, železniční pluk, mostní prapor, 2 smíšené oddíly ženijní a spojovací, balonový pluk, ústřední automobilní park, remontní oddíl. (E. e N. čís. 3/1932.)

Z cizích revuí.

MILITAR-WOCHENBLATT, roč. 116 (1931/32), čís. 45—47.

Šířky jednotek za útoku. Rytmistr Crisolti.

Německý předpis Führung und Gefecht nařizuje pro prapor v útoku šířku 400 až 800 m, pro divisi o 3 plucích a s hojným dělostřelectvem 3—4 km. Je záhodno zvětšiti tyto šířky nebo setrvati na ustanovení předpisu z r. 1921?

Je-li zvětšení šířek za útoku možné, udá nám vybavení pěchoty lehkými kulomety a pomocnými těžkými zbraněmi a počet dělostřelectva, jež je k dispozici. Pro své úvahy předpokládá divisi v tomto složení: 3 pěší pluky po 3 praporech, každý prapor o 3 pěších a 1 kulometné rotě, pro každý pluk pak 1 rotu minometnou a pěchotních děl. Každá rota má 6 lehkých kulometů, každá kulometná rota 12 těžkých kulometů, každá minometná rota 9 lehkých a 3 střední minometry, každá rota pěchotních děl 6 pěchotních děl. Dále u divise 1 oddíl hrubého dělostřelectva o 3 bateriích, 1 lehký dělostřelecký pluk o 3 oddílech, každý oddíl o 1 baterii kanonové a 2 bateriích houfnicových. Všechny hrubé a lehké baterie po 4 dělech.